

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **F.G.**, narozený dne ..., státní příslušnost Pákistán,
t. č. v ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Balková,

proti
žalovanému: **Police ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,**
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované o zajištění cizince ze dne 19. 9. 2018, č. j. KRPP-
107434-13/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se dne 26. 9. 2018 včasně podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 124a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců o 90 dní.
2. V podané žalobě žalobce v samém úvodu namítal pouze obecná porušení, jím shledaných ustanovení: § 2, §3, 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 (dále jen „správní řád“), § 124, § 124 odst. 4, § 125, § 174a a §179 zákona o pobytu cizinců. Dále Čl.

II. odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., Čl. 15 odst. 4 Návrátové směrnice č. 2008/115/ES a Čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.)

3. Žalobce dále namítal, že před uplynutím přípustné doby, po kterou může být žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců), nebude realizace vyhoštění potenciálně možná, a proto nelze žalobci nadále omezovat jeho osobní svobodu. V souvislosti s tím poukázal na to, že předpokladem prodloužení zajištění je skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji posoudit skutečnosti, které vyšly v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince najevo a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout, (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS). Dále žalobce uvedl, že k realizaci správního vyhoštění nelze přistoupit do doby, než je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Dle rozhodovací praxe NSS je potřeba zohlednit předpokládanou dobu trvání celého správního i soudního řízení. Jak vyplývá z právní věty rozhodnutí 7 As 139/2012, které lze na řízení o správním vyhoštění použít obdobně, *„Je-li s ohledem na obvyklou délku řízení ve věci mezinárodní ochrany, čítaje v to i případné navazující řízení před oběma stupni soudů rozhodujících ve správním soudnictví, patrné, že tato řízení pravděpodobně neskončí před uplynutím přípustné doby, po kterou může být cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění, je nutno mít za to, že realizace vyhoštění nebude potenciálně možná, o proto nelze cizinci nadále omezovat jeho osobní svobodu.“*
4. Žalobce v neposlední řadě namítal, že správní orgán musí zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, který se týkal stanovení doby zajištění v rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, zdejší soud uvedl, že *„správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musel posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 infine s. ř. s.).“* Žalobce poukázal v návaznosti na to, že žalovaný v rozhodnutí nedostatečně uvedl svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifických úkonů. Žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí, jak dlouho bude trvat ověření totožnosti, ani následné vystavení náhradního dokladu, pouze konstatuje, že tuto lhůtu nelze předem určit. Žalovaný se nezabýval ani posouzením, jak dlouho bude trvat získání souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění žalovaného. Žalovaný pouze uvádí, že *„Celý proces správního vyhoštění s policejní eskortou činí přibližně 40 dnů od vydání a doručení náhradního cestovního dokladu.“* K otázce, jak dlouho budou trvat úkony předcházející samotné realizace správního vyhoštění se tedy žalovaný vůbec nevyjadřuje, přitom tyto úkony jistě zaberou přinejmenším několik týdnů. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, zda bude alespoň potenciálně možné tyto úkony stihnout dříve, než

uplyne přípustná doba, po kterou může být žalovaný zajištěn. Takovéto nedostatečné odůvodnění je tedy nepřezkoumatelné.

5. Na samý závěr žaloby žalobce namítal, že žalovaný se ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, zda je realizace žalobce do země původu možná, zda žalobce v zemi původu nehrozí nebezpečí, když do protokolu o výsledku účastníka řízení provedeném v rámci správního řízení ze dne 20.7.2018 žalobce uvedl, že z Pákistánu vycestoval, protože se obával o svůj život. Žalobce se domníval, že se na něj vztahují důvody znemožňující vycestování dle §179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že by mu v případě návratu zpět do Pákistánu hrozila vážná újma. Jeho vycestování není možné, tudíž zajištění postrádá svůj účel. Správní orgán pouze konstatuje, že *„reálný předpoklad pro vyhoštění existuje.“* Toto odůvodnění pro realizaci správního vyhoštění je dle žalobce nedostačující a postrádá přihlédnutí k individuální situaci žalobce. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, čj. 7 As 79/2010- 150, *„Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* To ale správní orgán neučinil dostatečně, jelikož žalobce má za to, že nyní brání realizaci správního vyhoštění překážky.
6. Žalobce z výše uvedených důvodů žádá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádá žalobce o nařízení ústního jednání.
7. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění zabýval všemi skutečnostmi, které jsou potřebné pro vydání rozhodnutí.
8. Žalovaná odkázala na výpověď žalobce, který uvedl, že pobývá na území Evropské unie nelegálně a popsal způsob nelegálního překročení hranic Evropské unie. Po celou dobu své cesty využíval služeb převaděčů, kteří si účtovali nemalé částky. Úmyslně tedy porušil předpisy a zákony jednotlivých států Evropské unie i předpisy vydané Evropskou unií. Žalovaný postupoval v duchu zákonů České republiky, mezinárodních smluv a předpisů Evropské unie, což je i patrné z řešení případu německou stranou, která předala žalobce zpět do České republiky podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 3. 11. 1994.
9. Žalovaný dále uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí č.j. KRPP-107434-13/ČJ-2018-030022 o prodloužení zajištění řádně popsal stav věci a odůvodnil své rozhodnutí, zvláštní pozornost věnoval době zajištění na stranách 7-8 rozhodnutí, kdy závěrem konstatuje, že zajištění bude bezodkladně ukončeno, nastanou – li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se na straně 8 rozhodnutí zabýval důkladně i realizovatelností vyhoštění.
10. K uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců se žalovaný vyjádřil na straně 6 rozhodnutí o zajištění č. j. KRPP-107434-13/ČJ-2018-030022 opět s ohledem na

úmyslné porušování předpisů a zákonů jednotlivých států Evropské unie i předpisů vydaných Evropskou unií.

11. Žalovaný neporušil čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť uplatnil svou pravomoc pouze k účelům, jež mu byly zákonem svěřeny v § 164 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný postupoval pouze v mezích zákonů. Žalovaný neporušil čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť uplatnil svou pravomoc pouze k účelům, jež mu byly zákonem svěřeny v § 164 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný postupoval pouze v mezích zákonů.
12. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
14. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
15. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
16. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“*.
17. Podle § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců, která uvádí, že *„Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.“*
18. Ze zasláního **správního spisu** vyplývá, že žalobce byl dne 27. 6. 2018 kontrolován policií Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“) na základě oznámení Celního úřadu Waidhaus. Žalobce přicestoval do Německa na ložné ploše nákladního vozidla. K prokázání své totožnosti nepředložil hlídce žádný doklad totožnosti, jelikož žádným nedisponoval. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl oprávněn k pobytu na území Německa, byl dne 28. 6. 2018 předán v rámci Readmisní dohody do České republiky. Na základě těchto skutečností byl žalobce dne 28. 6. 2018 zajištěn. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že by žalobce měl na území České republiky pobyt. Žalobce tedy pobýval na území ČR rovněž neoprávněně bez platného víza. Dále došlo neúspěšně k pokusu o předání podle mezinárodní smlouvy sjednané se Slovenskou republikou. Na základě těchto skutečností bylo 20. 7. 2018 žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 28. 6. 2018. Žalobce byl následně umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

19. Zdejší soud nejprve uvádí, že k charakteru rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze obecně konstatovat, že správní orgán musí vždy dbát na to, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Pokud tedy správní orgán přistoupí k prodloužení doby zajištění, musí především zdůvodnit, jaké kroky dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011 č. j. 7As 126/2011-43).
20. Dále je nutné konstatovat, že k obsahu odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. j. 4 Azs 122/2014-43, v němž uvedl, že: „o zajištění cizince je rozhodováno bez provádění plnohodnotného správního řízení (§ 168 zákona o pobytu cizinců, srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, body 13-15), přičemž časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, když celkově může zajištění podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, „trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.“ Tohoto aspektu si byl vědom rovněž rozšířený senát (srov. výše citované usnesení č. j. 7 As 79/2010 – 150, bod 26). Na odůvodnění rozhodnutí o zajištění tak nelze klást totožné nároky jako na (případné) následně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze rovněž podrobit přezkumu odvolacím správním orgánem, popř. správními soudy. V rozhodnutí o zajištění postačí odpovídající vymezení důvodů pro omezení osobní svobody dotčeného cizince, což žalovaný učinil. Uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince.
21. K námitce, že se žalovaný nezabýval odpadnutím reálného předpokladu dosažení účelu zajištění, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností, soud uvádí následující. Na jedné straně tak stojí opravné prostředky v řízení o správním vyhoštění, na jejichž možnosti využití a předpokládané délce vyřízení podaných opravných prostředků žalobce staví svou argumentaci, a na straně druhé postačuje zákonu o pobytu cizinců k zajištění cizince i zahájení řízení o správním vyhoštění. Právní principy vylučují interpretaci žalobce, kdy pouze vedení řízení o správním vyhoštění vylučují aplikaci zajištění, které naopak s vedením řízení o správním vyhoštění počítá. Faktická situace žalobce se zcela může změnit a nemusí být využito všech opravných prostředků, stejně jako nelze stanovit, jak dlouho bude trvat řízení. S ohledem na uvedené soud odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, v níž se konstatuje: „V souladu se směrnicí Evropské unie se navrhuje zákonem výslovně stanovit, ve kterých případech lze cizince zajistit i na dobu delší než 180, maximálně však na 545 dnů, tj. 18 měsíců (článek 15 odst. 6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES). Z možností daných směrnicí je navrženo využít důvod spočívající v „nedostatečné spolupráci dotčeného státního příslušníka třetí země“. Zavedení této možnosti se navrhuje s ohledem na případy záměrného maření realizace správního vyhoštění (nikoli z objektivních důvodů jako je např. nemoc bránící realizaci vyhoštění) či ztěžování přípravy výkonu vyhoštění uváděním nepravdivých údajů, které se v praxi nezřídka objevují. V praxi nejsou výjimkou případy opakovaného uvádění nepravdivých údajů o totožnosti cizince, který nedisponuje cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti. Cizincem uváděné údaje je nezbytné ověřovat ve státě občanství cizince, což může trvat i několik měsíců (totožnost se v letech 2008 a 2009 nepodařilo ověřit ve lhůtě

180 dnů u 37 % zajištěných cizinců). Předpokladem takto prodloužené doby zajištění je skutečnost, že vyhoštění cizince je v prodloužené době stále uskutečnitelné. Druhý z důvodů pro prodloužení doby trvání zajištění nad dobu 6 měsíců předpokládaný Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, tj. zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí, nebyl využit s ohledem na význam zásahu do osobní svobody a okruh případů, v nichž by mohla být v praxi taková možnost uplatňována. Ustanovení o maximální době zajištění se vztahuje nejen na zajištění za účelem správního vyhoštění ale i další zajištění podle zákona o pobytu cizinců (zajištění za účelem vycestování podle § 124b, zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu podle § 129). Odvolací řízení je vyloučeno s ohledem na nutnost urychleného soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění.” K úpravě institutu zajištění cizince přistoupil zákonodárce právě proto, aby nedocházelo k maření správních rozhodnutí. Zároveň do právního pořádku České republiky implementoval opravné prostředky, kterými může zajištěný cizince bránit svá práva. Institut zajištění cizince a možnost opravných prostředků se tak vzájemně nevylučují, nýbrž stojí vedle sebe.

22. Soud dále poukazuje na to, že v nyní projednávané věci žalovaný v rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce shledal, že důvody zajištění i nadále trvají, důvod k jeho ukončení tudíž není dán. Dále bylo žalovaným uvedeno, z jakého důvodu nepovažuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců za dostačující a rovněž zdůvodnil délku doby, pro kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo. Žalovaná shledala prodloužení doby zajištění žalobce nezbytným a to dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť hrozí nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho podání. Žalobce v protokolu uvedl, že nemá žádné finanční prostředky k vycestování z území České republiky. Z důvodu, že nemá povolen pobyt, tak není schopen si zajistit legální cestou finanční prostředky na vycestování. Dále žalobce není schopen správnímu orgánu uvést žádnou adresu pobytu na území České republiky, na které by se zdržoval po dobu svého vycestování.
23. Soud tedy na závěr konstatuje, že v případě žalobce je rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění zcela namístě a řádně odůvodněné. Žalobce nerespektoval právní řád členských států Evropské unie ani České republiky a pobýval na území bez patřičného povolení k pobytu, navíc vědom si protiprávnosti svého jednání. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje náležité uvedení všech důvodů, pro které bylo zajištění žalobce prodlouženo i řádné odůvodnění výroku, jímž byla stanovena doba zajištění žalobce, přičemž obsahuje i předpokládaný úkon potřebný k realizaci vyhoštění. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a není v rozporu s dotčenými ustanoveními správního řádu ani zákona o pobytu cizinců.
24. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, která mají oporu ve správním spisu.
25. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že se žalovaný nesprávně a nedostatečně zabýval překážkami vyhoštění na straně žalobce.
26. Soud žalobcova tvrzení zpochybňující přezkoumatelnost vyhodnocení neexistence překážek vyhoštění, rovněž jako žalovaný neshledal důvodná. Soud vycházel z toho, že posouzení realizovatelnosti vyhoštění žalobce v napadeném rozhodnutí je dostačující,

přestože je toliko rámcové a předběžné. Daleko přísnější požadavky je třeba klást na odůvodnění přiměřenosti a realizovatelnosti v případě samotného rozhodnutí, na jehož základě k vyhoštění dojde. Příslušný správní orgán posuzoval existenci překážek vyhoštění v rozhodnutí, jímž bylo žalobci správní vyhoštění uloženo, nicméně není v pravomoci soudu, aby v nyní projednávané věci toto odůvodnění jakkoli hodnotil, neboť rozsah přezkumu je omezený právě napadeným rozhodnutím a s ním souvisejícím řízením.

27. V případě námitky odkazující se na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), žalobce poukazuje na povinnost správního orgánu, který o dané věci rozhoduje, „*vypořádat se s překážkami možného správního vyhoštění*“. Soud odkazuje na totéž usnesení NSS, konkrétně na níže citovanou pasáž. „*V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.*“ Uvedená judikatura tak poukazuje na „pouhou“ povinnost správního orgánu dokázat alespoň potenciální možnost vyhoštění, což žalovaný zcela prokazatelně dokázal. Žalobcem uváděné důvody jeho vycestování z domovské země, nemohou zvrátit skutečnost, že žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR.
28. V případě úvodní námitky žalobce, kdy žalobce pouze obecně odkazuje na porušení jednotlivých ustanovení zákonů, soud konstatuje, že obecně formulované námitky se přezkoumávají rovněž pouze v obecné rovině. Soud po přezkumu neshledal žádnou z takto vznesených námitek důvodnou.
29. Lze shrnout, že pro zajištění žalobce dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky. Žalovaný se přezkoumatelným způsobem vypořádal s důvodností zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění. Zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 17. října 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně